

מסורת הש"ס

(א) ברית י. [ע"ש]
(ב) [מטות כג.] (ג) ברית
כא. [ד] [פסחים כח.]
(ה) סנהדרין ק"ו. (ו) ברית
כא. [קטן זא. (ז) [קטן מט.
(ח) רש"י ט"ז.
(ט) [עין חפזים ג' ג' ג' (י)
ד"ה לעבור.] (י) [עין
משנן.] (כ) [ועין חפז
פסחים מג. ד"ה ס"ד
חמ"ה וחס' ע"כ ג' ד"ה
ז' כהנ"ס (ל) [ז' חס"ס]

תורה אור השלם

1. וְאֵלָּא תִּלְבַּשׁ שְׂמֹנֶה
 וְעִשְׂרִים
 2. וְיִגְדְּלֵם תַּעֲשֶׂה לָּךְ עַל
 אֶרְבַּע בְּנוֹתַי מִסְתָּוָה
 3. וְהָיָה הַקֶּדֶשׁ בָּךְ
 4. וְרַבִּים בְּכִי-אֵם
 5. וְשִׂמּוּכִים לְעוֹלָם
 6. וְעִשְׂרֵים בָּאֵת יִשְׂרָאֵל
 7. וְהָיָה כִּי אֶחָד
 8. לְךָ תִּחַסֵּם שֶׁנֶּה
 9. רַבִּים בְּכִי
 10. כִּי יִשּׁוּב אֶת יִדְּךָ
 11. וְתִמְנָה אֶחָד מִבֶּן אֶת
 12. לֹל לְךָ תִּלְבַּשׁ אֶת הַקֶּדֶשׁ
 13. וְכִי יִשְׁבֹּעַ אֶת יְדְּךָ וְיִקְרָה
 14. וְכִי יִשְׁבֹּעַ עֲלֶיךָ וְיִקְרָה לֹ
 15. לְעֹשֶׂה רַבִּים
 16. רַבִּים בְּכִי
 17. שְׂמֹנֶה בְּכִי
 18. כִּי יִשְׁבֹּעַ עַל דְּבָרָה
 19. וְיִקְרָה יִקְרָה שְׂמֹנֶה בְּכִי
 20. כִּי אֶחָד אֶת אִשׁ אִם
 21. אֶשְׁתִּי אֲבוֹי אֶל וְלִגְלוֹ
 22. וְכִי קָרָא אֶבְיִי רַבִּים
 23. וְנָתַן אֶתְּךָ שְׂמֹנֶה
 24. עֲשֶׂה לְאִבִּי הַעֲדָה
 25. וְיִקְרָה שְׂמֹנֶה וְכִי תִּלְבַּשׁ
 26. לְעֹשֶׂה אֶתְּךָ אֶתְּךָ
 27. אֶל וְכִי לְעֹשֶׂה לֹ
 28. יִשְׁבֹּעַ
 29. כִּי יִשְׁבֹּעַ בְּכִי

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה שזין
חוסמין אין מ"י. י"ב שזין
ממנות דף קנ ריש ע"א
אין חוסמין
ממנהו נה שלא חסמך א"י
לפניו מ' ע"ל: (ג) ד"ה
רסמוכה וס' רסמוכה
רסמח: (א) ל"א לטמט מ"י
מ"י לטמט הס"ד ולח"כ
י"ל א"י וסמך ליה לא
יקח איש וכו' ודרשני
רסמוכין
משמע
באנוסה רשתיה אינן
בחור' איות ומסוכה
דמילתא דרב גידל
נרשאי
על
באנוסה הס"ד:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] תיב' ד"ה ימי משגי
 שמתכו ענין לו וס' ד"ה
 נעלמות אלה בדמותה תורה
 ימי. נ"ב אצל הרמב"ן ס'י
 נ"ד ד"ק ימי נעלמות כגון
 בדוקא בענין תורה דרש
 ולא בכל התורה ועשוה
 המושגים לכל התורה מפי
 הגורם נלמדה ואין
 מוקדם ומאוחר אבל משה
 שסידר משה תורה פירש
 לאחר משה לא סידר אלא
 פירשנו: רמב"ן:

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

7.

אלא תלכש שטעטן. וסמך ליה גדילים מעשה לך ודרשין סמוכין ושירין בלחם צליות. אלחם אחי עשה ודחי לא מעשה: שאין סומכין. אחין (א) [סומכין] טענומיה לכופה להחייבם לו אלא כופין איהו וחולין. סומכין לישנא דקרא קא נקט דליף לה מלחא תחטוס: וסמך ליה ידו. סומכין דרשין סמוכין וגיב בלחם צליות נמי דרשין: כמשה בורה דרים. והאי סמוכין דלחם צליות כמשה תורה הוא ודרשין: כמשה עניו לו. עניו הפרשה (א) סמוכה

דכתיב לא תלבש שעמנו גדילים תעשה
לך ואמר רבי אלעזר ⁶סמוכים מן התורה
מנין שנאמר ²סמוכים לעד לעולם עשויים
באמת וישר ¹⁰ואמר רב ששת אמר ר' אלעזר
משום רבי אלעזר בן עזריה ⁸מנין ליבמה
שנפלה לפני מוכה שחין שאין חוסמין אותה
שנאמר ¹³לא תחוסם שור בדרשו וספקי ליה
יכי ישוב אחים יתרו ¹¹ואמר רב יוסף אפילו
למאן דלא דריש סמוכים בעלמא במשנה
תורה דריש דהא ר' יהודה בעלמא ¹²לא דריש
ובמשנה תורה דריש ובעלמא מגילן דלא
דריש דתניא ¹⁴בן עזאי אומר נאמר ⁵מכשפה
לא תחיה ונאמר ⁷כל שובב עם בהמה מות
יומת סמכו ענין לז מה שובב עם בהמה
בסקילה ¹⁵אף מכשפה בסקילה ¹⁶אל ר' יהודה
ובי מפני שסמכו ענין לו נוציא זה לסקילה
אלא אוב וידעוני בכלל מכשפים היו ולמה
יצאו להקיש להם ולומר לך מה אוב וידעוני
בסקילה אף מכשפה בסקילה ובמשנה
תורה מגילן דדריש דתנן ²⁰נושא אדם אנוסת
אוב ומפותת אביו אנוסת בנו ומפותת בנו
אביו יהודה אוסר באנוסת אביו ומפותת אביו
ואמר רבי גידל אמר רב מ"ט דרבי יהודה
דכתיב ¹⁷לא יקח איש את אשת אביו ולא
יגלה כנף אביו ¹⁸כנף שראה אביו לא יגלה
וממאי דבאנוסת כתיב מעילויה דקרא דכתיב
¹⁹נתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה
חמשים כסף וספקי ליה לא יקח איש
אביו ורבוני אי היה חמיר ליה דבאנוסת

השתא דלא סמך ליה ^י (דכתוב לא יקח בשומרת יבם הכתוב מדבר ^י ולעבור עליו מאי טעמא דרד"ש איבעית אימא משום דמופני איבעית אימא משום דמוכח דאם נא ואיבעית אימא משום דמופני דאם כן תאשת אביו לא יגלה כנף אביו למה לי ש"מ

הדוקשה כל התורה לתפילין והקדש עדיף מסמונים ולמח
מוצין דכלה"ה מני לרבנן דר' יושיעמנאל ב' התכלת ב' התכלת
מנא וקשה הא דדייק ב' התכלת דרבי יהודה סבר דליי
ג' לסבר דהוי הזמן גרמא מייחבי נשים מסמונים וי"ו
שפטרנינו מכלאים וע"כ ב' נשים חייבות בכלאים דאמר ספ"ר
מפני ששבו ענין י"ו וזאת הנה הכא הוא בלא
התפקא (מסמונים) דדרשי מלח חמה כל נשמה דללא
דלא סבר כרבנן דדרשי סמונים בכל מקום אלא אינט
למחר וכי מפני שסמנו ששמע דלא דריש סמונים בעלמא
קדשי קדשים אכל יחלקו כקדשים קלים מ"ל איס
ס' וי"ו מוסיק ע"ן רשון דריש לכדיחי חזת תורה
לחזאי סמוני מיותר דלא יתיבת ללל בני הלכן מהיה ו
ה דכולהו מוכח או מופנה ולא חש להביא אלא אחד מהס: וי
צין פרשט אונס ללא יגלה: דא"כ אבדיה נבי ע
ממאי הוי ממוז בין לר"ש בין לרבנן פסקה החולק לקמן
פסא מני לדרוש ר' יהודה דמוכח מילתא דללא חביי ס
לא חביי מוכח כיון שהלכד נכח במקומו ומיהו לע
א יגלה בנה אביו אפ"ה. מדנקט לא יגלה בלא וי"ו
ה כגון לקמן ואית דגרסי ולא יגלה כנף אביו למי לי ומפ
שי ליה לשומרה כסו כמו רבנן. ורבי"ן ס' דשפיר גרס לא
ומרת יבש של אביו כיון דכלא הכי אינא איסור יבמה לר
ה האטום (המנו 15.) אמרני לא לרבנן לא יגלה לא יגלה

ד' מיתות (דף) בגזירה שהם להחריבו דכאח מ"י היום שהרגנו להמית, אף ממש
היא חמורה מל מיתות שבתורה (ברכות קטז) ואי תיעיל את זו מדין מיתות קולט
שם, אוב ודורינו בכלל מבששים הור. ככלל לא תהיה דל המבששים הור, וכל
אין הן הכלל לנדה לא לנדה ע"ז עמא יתא אלה לא לנדה ע"ז הכלל כולו יתא (דברוב)
אין הן הכלל לנדה לא לנדה ע"ז עמא יתא אלה לא לנדה ע"ז הכלל כולו יתא (דברוב)

עין משפט
ור מניח

ח א מ"י פ"ג מהל' יצו
הלכו יד סגן עשין נא
יטע"ע אה"ע סימן קסה
סעף"ד (וברכ אלס סרן
ז דתובות דף קא):
ז ב מ"י פ"א מהל'
עבודת סכנים הל' טו
סגן לאין נה (טע"ע י"ד
סימן קעט):
ז ג מ"י פ"ג מהל' איסורי
ביאה הל' יג:

תוספות ישיבים

[illegible]

סמוכים לעד לעולם.

[illegible]

וכי מפני ששמוכו ענין
יש לו במקום אחר שהוא
אותם דמיהם גם, להקיש
זמירת יום של אכיל ראיה